

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

קבר.

עין משפט נר מצוה

נב א ב מיי פ"ט מהל
כלים הל' א:
ג ג מיי פ"ט מהל שאר
אבות הטומאות הל'
ה:
ג ד ה מיי שם הל' יב:
ג ה ו ז מיי שם הל' יא:

לענין רש"י

פלאישטור"א
פארדישטור"ל. סיכא
מקפול.

שיטה מקובצת

א] ומודה ר"ע בשני
חצאי זיתים. ג"כ ע"י
תוס' בכורות דף כג
ע"א: ב] א"ל האלקים
אפי' אמרה לי ר' יוחנן:
ג] אשכחיה לר' אמי אמרה
לשמעתא קמיה: ד] א"ל
מר אסיפא מתני לה ואלא
עולא: ט] יהושע בן נון
מפוטריא לא ציינתא ליה כי
אתא רבין וכל נחותי ימא
אמרה ארישא: ו] והכי
קאמר כיצד הוא עושה:
ז] ר"מ אומר בהא שעדיין
לא ירד לטומאה אינו צריך
לגורו וכו': ח] תחלתו כל
שהוא משתגמר: ט] לא
נשאל הוא והתם קמני
חולקין: י] דצלקיה מצילק
לרחבו ג"כ כוה:

יח] לא יארום בגובו כוה:

יט] ולא במגע דאי
אפשר ליגע כוית כיהוד:
יג] דאפי' דלא הוי כוית
מעורה יחד במקום אחד.
יז] ב"א בקצת ס"י
דאפי' דלא הוי כוית
מעורה יחד במקום אחד
כיון דלאו בעור המטט
שני חצאים יחד טמא:
יח] ות"ק דר' יהודה ס"ל
כר' ישמעאל וכו':

עד שיהא צורך. כלומר עד הקרקע מפילה: הא הלים וקאי.
שהטפילה מעמידו יפה: ואימא מדרבנן. אדמונת ליה מדר"מ
סייעיה מדרבנן: אלא אמר רבא. שנטמא כ"ע לא פליגי דכל כמה
דחלים לא טהר ויהכא הכי קאמר: כיצד הוא עושה. מתחלתו של

כי ממעט ליה מד' מיהא הוי טהור ואמאי והא חלים וקאי. ה"נ הא
תנור דקאי ע"י טפילה לא חשיב והוי כעור שלא נחמבר:
הבי גרסינן צמשת כלים ט' (בפ"ק) וחכ"א צ"ד"א בגדול אכל דקטון
תחלתו כל שהוא שיריו צרובו משתגמר מלאכתו ולא קאי
משתגמר מלאכתו אשיריו צרובו אלא

עד שיהא בארץ רבי מאיר אומר אינו
צריך לא לגרור את הטפילה ולא עד
שיהא בארץ אלא מומעטו מבפנים מארבע
טפחים כי ממעט לה מד' מיהא טהור
אמאי לימא הא הלים וקאי אמר ליה
רבא ואימא מדרבנן גורר את הטפילה עד
שיהא בארץ אלא אמר רבא הכי קאמר
תנור שנטמא כיצד מטהרין אותו דברי
הכל חולקו לשלשה וגורר את הטפילה
עד שיהא בארץ והרוצה שלא יבא תנורו
לידי טומאה כיצד הוא עושה חולקו לשלשה
וגורר את הטפילה עד שיהא בארץ רבי
מאיר אומר אינו צריך לא לגרור את
הטפילה ולא עד שיהא בארץ אלא מומעטו
מבפנים מארבע טפחים אמר מר חולקו
לשלשה ורמינהו ט' תנור תחלתו ארבעה
ושיריו ארבעה דברי רבי מאיר וחכמים
אומרים יבמה דברים אמורים בגדול אבל
בקטן תחלתו כל שהוא משתגמר מלאכתו
שיריו ברובו ט' וכמה כל שהוא אמרי דבי
רבי ינאי טפח שכן עושים תנורים בנות
טפח טעמא דאיכא שיריו ד' הא ליכא
שיריו ד' טהור אמרי התם דצלקיה מצילק
הכא דעבדיה גיסטרא אמר מר שיריו ברובו
רובו דטפח למאי א' הוי אמר אב"י שירי
גדול ברובו והאמרי רבנן ארבעה לא קשיא
הא בתנורא בר תשעה הא בתנורא בר
שבעה ל"א אמרי לה אמר רב הונא משום
רבי ישמעאל ברבי יוסי ואפילו שירי בה
כדי מעפורת אמר ריש לקיש לא שנו
אלא מלית אבל עור חשיב ורבי יוחנן אמר
אפילו עור גמי לא חשיב איתיביה רבי
יוחנן לריש לקיש עור טמא מדרם חישב

עוד שיהא צורך. כלומר עד הקרקע מפילה: הא הלים וקאי.
שהטפילה מעמידו יפה: ואימא מדרבנן. אדמונת ליה מדר"מ
סייעיה מדרבנן: אלא אמר רבא. שנטמא כ"ע לא פליגי דכל כמה
דחלים לא טהר ויהכא הכי קאמר: כיצד הוא עושה. מתחלתו של
יהא שם תנור עליו: ר"מ אומר. זהא
שעדיין לא ירד וטומאה אינו צריך
לגורו כו': תנור סתמו ד'. אין
תנור פתוח מארבעה ואפילו נגמרה
מלאכתו ושייריו. אם היה גדול
ונטמא ושברו צריך שלא יהא צו שבר
של ד': צ"א. דתחלתו ארבעה
ושיריו ד': בגדול. התנורים העשויים
לאפות וללנות דכרך. אבל קטן שעושין
לתינוקות תחלתו כל שהוא: י' שפאמר
מלאכתו. לאחר שנגמר והסיקו אפילו
הוא טמא מקבל טומאה: קמני מיהא
צ"א בגדול דשיריו ד' אבל צריך
מארבעה לא וטמא הוא והתם קמני
חלקו לשלשה אבל לחטים לא סגי ואע"ג
דליכא צהיז ד' דמדקא מיקל ר"מ
ואומר אינו צריך אלא מומעטו מבפנים
מד' מכלל דרבנן נמי זהא פליגי דאע"ג
דלא ה' השבר ד' אפ"ה צעין דלא
ליהי רובא: הס. דקמני דצעין ד'
ואי לא לא הוי טמא: דללקיה מלק.
לרחבו ד' שזב אינו עומד יפה: הפא.
דקמני צרובא טמא ואע"ג דלא הוי ד':
דעבדיה גיסטרא. שחלקו לררכו
צנבזהו כויה: ה"ג אמר מר שיריו
צרובו: הא אמרי רבנן ד'. דקמני
צ"א בגדול אלמא צ' תחלתו צין
אשיריו מודו ליה לר"מ בגדול: צנבזא
צר שבעה. קאמרי ד' הואיל ורובו
צריך מד' הוא לא מטמין ליה צרובו
דלא חמירי שיריו מתחלתו דהא תחלתו
כשהוא שלם לא הוי תנור צריך
מארבעה: והאי דקמני רובו צתנור
צר תשעה ד' דאע"ג דצחזיו איכא
ארבעה לא מטמא עד דהוי רובא
וזהא רבנן לקולא: לא שנו. דאע"ג
דשירי זה כדי מעפורת צטלה אלא
טלית: אבל עור. כי האי שיעורא:
חשיב. ולא צטיל: למושב וז'
פלאשטור"א וצצ"ר מהכי לא חוי
למילתיה: ג' עור שיש עליו
כוי צבר. צמקוס אחד: הנוגע צריך
היולא ממנו. היינו צבותו צבר או
צשערה שנגד אותו צבר: טמא.
דשערה הוי שומר דלמרינן (לעיל דף
קט): תחולתי מתחלת: ציב. רצועה
ותלתל היולא מאותו צבר ותלוי ודבוק
צמקת וצבותו ציב ליכא כוית אבל
מעורה הוא לכוית: מטמא צמשא.
שהרי נשא כוית נבלה: ולא צמגע.
דאי אפשר ליגע' ציחד ושתי נגיעות
אין מנטרפות: לא צמגע ולא צמשא.
דמפרש שטעור מצטלו: ומודה רבי
עקיבא. דאע"ג דלא הוי כוית מעורה
י' צמקוס אחד (א) א] דלאו עור
חיבור שהמקט שתי חצאי זיתים ציחד
טמא: ג' לא שנו. דכוית שלם
דברי הכל לא צטיל אלא פלטמו חיה:
כטרטא. רובע הקצ לשון מורי. ל"א
קף מאזינס: וזמנין. פעם אחת:
אשכחיה. רב אשעיה לר' חמי: דיטבי

א] כלים פ"ה משנה א מהל
כו: ג] [מהל שם ע"ש
עירובין יד: ז' ט"ז, א] ג' יצ"ל
חוי, ד] [כלים פכ"ו מ"ט,
א] ג' העורף למשבו
פירוש לתקן כפא על עור
שקורין בלג"ז פלישטורין
כי ע"ש, א] [לעיל ק"ט:
א] [כוי השמן היולא מן
העור וי"א אם הפשיט
העור ושאר עליו כוית צבר
ונגע אדם צריך שהוא כמים
היולא מצבר נבלה טמא
ערוך ערך צ' ב'. ועמ"ש
בגליון צ"ק ג'. ציב משוך,
ח] ג' רש"י נחמו ימא,
ט] יצ"ל דפ"ה, א] [וע"ש
מוס' נדה כו: ד"ה תחלתו,
כ] [וע"ש טעם מוס' מה
כו: ד"ה תחלתו כל שהוא,
א] יצ"ל דמתי,

לענין הש"ס

ג' ובמה כל שיהא ע"י
צ"ב קף ע"א מוס' ד"ה
מכל:

הנהגות הב"ח

א] רש"י ד"ה ומודה ר"ע
וכי צמקוס א' מ"מ כיון
דלאו עור הוא הרה חייבו
שמיטתו:

הנהגות מהר"ב

א] רש"י ד"ה ומודה ר"ע
וכי צמקוס אחד שמיטתו
וכי כ"ל:

מוסף רש"י

תנור תחלתו ארבעה.
תנור צין ד' טפחים
מקבל טומאה אם נעמה
מלאכתו ושיריו ארבעה.
טמא תנור גדול ושברו
ונשמטו ד' טפחים עדיין
טמא (נדה כו:). דצלקיה
מצילק. מלק לטמא
(בבב"ב ו:). שירי גדול
ברובו. האי שיריו אגולו
קאי ה"ק שירי גדול צרובו
(נדה כו:). בר שבעה.
ד' הוי רובו (שם). צביב.
מוט הכשר (לעיל ק"ט).

עליו לרצועה וסנדליו כיון שנתן בו איזמל טהור דברי רבי יהודה וחכמים
אומרים עד שימעיטנו מחמשה טפחים כי ממעט מיהא טהור אמאי לימא
חשיב הכא במאי עסקינן דקא בעי ליה ל' למושב זב: מ' תנ"י: עור שיש
עליו כוית בשר הנוגע ב' צביב היוצא ממנו ובשערה שכנגדו טמא היו
עליו כשני חצאי זיתים מטמא במשא ולא במגע דברי רבי ישמעאל רבי
עקיבא אומר דלא במגע ולא במשא ט' ה' ומודה רבי עקיבא בשני חצאי
זיתים שתחבן בקיסם והסיטן שהוא טמא ומפני מה רבי עקיבא מטהר
בעור מפני שהעור מבטלן: ג' אמר עולא אמר רבי יוחנן לא שנו
אלא פלטתו חיה אבל פלטתו סכין בטיל אמר ליה רב נחמן לעולא
אמר רבי יוחנן אפילו כתרטא אמר ליה אין ואפילו כנפיא א"ל אין א"ל
האלהים ט' אם אמר לי רבי יוחנן מפומיה לא ציינתא ליה כי סליק רב
אושעיא אשכחיה ט' ליה לרבי אמי אמרה לשמעתייה קמיה הכי אמר עולא
והכי אהדר ליה רב נחמן א"ל ומשום דרב נחמן חתניה דבי נשיאה הוא
מולול בשמעתייה דר' יוחנן זמנין אשכחיה דיריב וקאמר לה אסיפא הוי
עליו שני חצאי זיתים מטמאים במשא ולא במגע דברי ר' ישמעאל ר"ע אומר
לא במגע ולא במשא א"ר יוחנן לא שנו אלא פלטתו חיה אבל פלטתו
סכין בטיל א"ל מר אסיפא מתני לה ט' א"ל אין ואלא עולא ארישא אמרה
ניהליכו א"ל אין א"ל האלהים אי אמר לי יהושע בן נון ט' משמיה לא ציינתא
ליה כי אתא רבין וכל נחותי אמרה ארישא ואלא קשיא יכדאמר רב פפא

במרוד
וקאמר. לא שנו דשתי חצאי זיתים לר' ישמעאל לא צטיל אלא פלטתו חיה: מר אסיפא. אשתי חצאי זיתים: מסני לה. לדר' יוחנן דפלטתו
סכין צטל הכי מתוקמא שפיר אי הוה תני לה קמיה דרב נחמן הכי לא הוה מולול זה: א"ר ר' חמי ואלא עולא ארישא דמירי כוית
שלם: מסני לה. צתמיה: ואלא קשיא.